

DEPUTAT ÎN PARLAMENTUL REPUBLICII MOLDOVA
 ДЕПУТАТ ПАРЛАМЕНТА РЕСПУБЛИКИ МОЛДОВА

MD-2073, Chișinău, bd. Ștefan cel Mare nr.105

MD-2073, Кишинэу, пр. Штефана чел Маре, 105

10 03 2010

24 Nr. 10-11

Domnului Dumitru PULBERE,
Președinte al Curții Constituționale

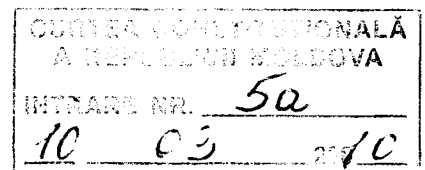
Onorată Curte,

În conformitate cu prevederile art. 135 din Constituția Republicii Moldova, art. 4 din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art. 4 din Codul jurisdicției constituționale, Vă remitem, alăturat, sesizarea privind controlul constituționalității Hotărîrii Parlamentului nr. 30-XVIII din 4 martie 2010.

În legătură cu importanța deosebită a problemei abordate și luînd act de faptul că de examinarea acesteia depinde independența și funcționalitatea întregului sistem judecătoresc al Republicii Moldova, Solicităm respectuos examinarea sesizării în regim de urgență.

Anexă:

1. Sesizarea;
2. Hotărîrea Parlamentului nr. 79 –XVI din 29 martie 2010
3. Hotărîrea Parlamentului nr. 30 –XVIII din 4 martie 2010;
4. Extras din stenograma ședinței Parlamentului din data de 4 martie 2010;

Cu cea mai înaltă considerație pentru Onorata Curte,

[Handwritten signatures of Deputies in Parliament]

Deputații în Parlament

[Handwritten names of Deputies: Balmez, Balmez, Vlad, Vlad, Radu, V. Mișin]

A. Lizon (Hymn)
V. Abramciuc (Hymn)
O. Reidman (Hymn)
O. Babenco (Hymn)
V. Lovs (Hymn)
R. Spinorschi (Hymn)
v. Procuca (Hymn)

S E S I Z A R E
privind controlul constituționalității Hotărîrii Parlamentului
nr. 30-XVIII din 4 martie 2010

Prin Hotărîrea Parlamentului nr. 30-XVIII din 4 martie 2010, domnul Ion Muruianu a fost eliberat din funcția de Președinte al Curții Supreme de Justiție.

Considerăm că această hotărîre a Parlamentului contravine flagrant prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 116 și art. 123 din Constituția Republicii Moldova reieșind din următoarele considerente.

Domnul Ion Muruianu a fost numit în funcția de Președinte al Curții Supreme de Justiție pe un termen de 4 ani prin Hotărîrea Parlamentului nr. 79-XVI din 29 martie 2007. Astfel, la momentul demiterii din funcție, mandatul Președintelui Curții Supreme de Justiție a fost întrerupt neatingînd nici termenul de 3 ani.

Este necesar de menționat că demiterea Președintelui Curții Supreme de Justiție s-a efectuat arbitrar de către forul legislativ, fără nici un temei de fapt și de drept, fără vre-o careva propunere din partea Consiliului Superior al Magistraturii și reieșind din interese exclusiv politice, fapt ce poate fi demonstrat prin declarațiile liderilor politici potrivit stenogramei ședinței Parlamentului din 4 martie 2010.

Hotărîrea Parlamentului de eliberare din funcție a domnului Ion Muruianu contravine principiului constituțional al legalității care rezultă din garanția consfințită de art. 1 alin. (3) din Constituție, conform căruia Republica Moldova este un stat de drept. Acest fapt presupune ca subiecții de drept să respecte legile, să se subordoneze strict regulilor juridice care au ca obiect modul de alcătuire a organelor statului, organizarea lor, atribuțiile și funcțiile ce le revin, etc.

Fiind cel mai important principiu al statului de drept, principiul legalității are la bază criteriile clarității și previzibilității legii, iar prin necorespunderea sa cu principiul similar consfințit de Convenția Europeană a Drepturilor Omului din 4 noiembrie 1950, contravine, de asemenea, art. 8 din Constituție (respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale).

Art. 6 din Constituție prevede că în Republica Moldova puterea legislativă, executivă și judecătorească sînt separate și colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin. Acest principiu fundamental al separației puterilor în stat a fost flagrant încălcat de forul legislativ suprem. Această încălcare se demonstrează cu ușurință. Domnul Ion Muruianu a fost invitat la audieri în plenul Parlamentului pentru a da explicații în legătură cu cauzele pierdute în fața Curții Europene a Drepturilor Omului alături de Președintele Consiliului Superior al Magistraturii, Agentul Guvernamental și Procurorul General. Din toți acești raportori atenția maximă a fost îndreptată doar asupra Președintelui Curții Supreme de Justiție și fără a respecta procedurile legale privind audierile, fără raporturile comisiilor de profil, fără

vre-o constatare adecvată din partea Consiliului Superior al Magistraturii, imediat după declarațiile politizate ale unor lideri politici a fost inițiată procedura de demitere. Acest fapt demonstrează clar imixtiunea Parlamentului în activitatea justiției și încercarea de a supune puterea judecătorească celorlalte două puteri în stat.

Potrivit art. 116 din Constituție, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii. Președinții și vicepreședinții instanțelor judecătorești sînt numiți în funcție de Președintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, pe un termen de 4 ani.

Președintele, vicepreședinții și judecătorii Curții Supreme de Justiție sînt numiți în funcție de Parlament la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Sancționarea judecătorilor se face în conformitate cu legea.

Art. 1 al Legii privind organizarea judecătorească reiterează principiul constituțional potrivit căruia puterea judecătorească este independentă, separată de puterea legislativă și puterea executivă, are atribuții proprii, exercitate prin instanțele judecătorești, în conformitate cu principiile și dispozițiile prevăzute de Constituție și de alte legi. Art. 13 din legea dată prevede expres că imixtiunea în înfăptuirea justiției este interzisă.

Conform art. 1 al Legii cu privire la statutul judecătorului orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoare să respecte independența judecătorilor.

Afirmațiile autorilor proiectului hotărîrii de demitere precum că Parlamentul nu a aplicat o sancțiune disciplinară, dar l-a destituit pe I. Muruianu dintr-o funcție administrativă este doar o interpretare tendențioasă și vădit eronată ale altor competențe atribuite Parlamentului prin Constituție și legislația în vigoare.

Astfel, atribuțiile funcționale ale președintelui CSJ, inclusiv cele extrajudiciare, adică administrative, sunt reglementate prin prevederile art. 7 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Supremă de Justiție.

Conform art. 21 alin. (2) din Legea cu privire la statutul judecătorului, în cazul în care președinții (vicepreședinții) judecătorilor și ai curților de apel nu îndeplinesc condițiile Legii pentru organizarea judecătorească - art. 27, 28, 33, 34, ei **pot fi eliberați din această funcție, în modul stabilit pentru numirea lor. În același mod este eliberat Președintele și vicepreședintele Curții Supreme de Justiție** pentru neîndeplinirea atribuțiilor prevăzute de Legea cu privire la Curtea Supremă de Justiție.

La rîndul său, numirea judecătorilor, inclusiv în funcții de președinți ai instanțelor, este reglementată de art. 9 alin (1) din Legea cu privire la Curtea Supremă de Justiție, potrivit căruia, președintele Curții Supreme de Justiție este numit în funcție de Parlament, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile. Președintele și vicepreședinții Curții Supreme de Justiție – președinți ai colegiilor, vicepreședinții colegiilor Curții Supreme de Justiție sînt numiți în funcție pe un termen de 4 ani.

Coroborarea elementară a celor două norme legale sus menționate, impune concluzia evidentă și certă că, atât numirea, cât și destituirea din funcție a președintelui Curții Supreme de Justiție poate avea loc exclusiv la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.

În susținerea concluziei expuse, servesc și prevederile art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea cu privire la statutul judecătorului, conform căruia, eliberarea din funcția de președinte sau vicepreședinte al instanței reprezintă o **sanțiune disciplinară, aplicabilă în condițiile legii**. Altfel spus, legislația în vigoare, stabilește clar că neexecutarea atribuțiilor administrative de către președintele Curții Supreme de Justiție constituie abatere disciplinară care urmează a fi constatată anume de organele autoadministrării judecătorești, dar nu de organul legislativ.

Concomitent, potrivit art. 123 alin. (1) din Constituție, aplicarea de măsuri disciplinare față de judecători ține de competența exclusivă a Consiliului Superior al Magistraturii. Mai mult, conform art. 4 alin. (1) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, propunerile privind eliberarea din funcție a președinților de instanță se adresează Parlamentului anume de CSM.

Atribuții de a aprecia activitatea magistraților, inclusiv activitatea administrativă a președintelui CSJ, precum și de a-i demite, Parlamentului nu-i sunt acordate nici de Constituție, nici de oricare alt act normativ în vigoare în Republica Moldova.

Toate aceste norme constituționale și legale menționate expres prevăd care este procedura atât de numire cât și de eliberare din funcție a conducătorilor instanțelor de judecată, inclusiv al Președintelui Curții Supreme de Justiție.

Normele legale expuse nu lasă loc de nici o interpretare ambiguă și neunivocă. Președintele Curții Supreme de Justiție poate fi eliberat din funcție de Parlament doar în cazul constatării și aplicării în modul corespunzător a unei sanțiuni disciplinare și doar la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Alte temeuri legale nu există.

Actul Parlamentului, în asemenea circumstanțe, fiind unul subsidiar și luând în considerare prevederile constituționale se exercită pur **formal**.

Astfel, dat fiind că mandatul Președintelui Curții Supreme de Justiție nu a expirat, sanțiune disciplinară constatată în modul corespunzător nu a fost aplicată și nu a existat nici o propunere din partea Consiliului Superior al Magistraturii este evidentă **încălcarea flagrantă a tuturor normelor constituționale și legale expuse mai sus**.

Este evident că demiterea Președintelui Curții Supreme de Justiție înainte de termen de către Parlament, reprezintă rezultatul unor aranjamente de culise ale unor partide politice. Este absolut inadmisibil ca, de fiecare dată când se modifică componența politică a Parlamentului, se aliază niște partide sau se dezbină niște alianțe politice, să fie schimbată conducerea instanței judecătorești supreme a statului.

În cazul în care demiterea Președintelui Curții Supreme de Justiție va avea loc de fiecare dată în felul în care s-a procedat la 4 martie curent, atunci

care mai este rolul mandatului de 4 ani, stabilit de Legea Supremă, care mai este rolul altor zeci de norme constituționale imperative.

Curtea Constituțională, în calitate de garant al supremației Constituției trebuie să împiedice partidele politice, să folosească în mod abuziv întregul sistem judecătoresc în favoarea propriilor scopuri politice, or într-o democrație veritabilă justiția trebuie să fie absolut independentă de oricare altă putere în stat și să se supună doar Constituției și legilor statului.

Ținem să menționăm că Hotărîrea Parlamentului privind demiterea Președintelui Curții Supreme de Justiție nu este un simplu act cu caracter individual. Or, Parlamentul **și-a depășit atribuțiile sale constituționale ce reglementează adoptarea actelor cu caracter individual**, hotărîrea contestată atrăgînd după sine consecințe pentru integritatea întregului sistem constituțional cu repercusiuni serioase pentru funcționarea puterilor în stat.

Prevederile art. 66 din Constituția Republicii Moldova, precum și oricare altă lege din cadrul normativ național nu acordă Parlamentului dreptul de a numi sau demite orice magistrat din orice funcție, inclusiv cu caracter administrativ. Acest drept, în temeiul art. 123 alin. (1) din Constituție în aparține în exclusivitate Consiliului Superior al Magistraturii, Parlamentului revenindu-i doar atribuția formală de a solemniza promovarea sau sancționarea judecătorilor.

Dezvoltarea absurdă a acestei practici de implicare în administrarea puterii judecătorești, inevitabil îi va conferi și Președintelui Republicii Moldova dreptul să demită președinții Curților de Apel și instanțelor judecătorești, fără concursul Consiliul Superior al Magistraturii. Acest fapt va distruge sistemul judecătoresc național și va conduce la instaurarea tiraniei și a dictaturii unor partide politice. Altfel spus, prin hotărîrea adoptată, Parlamentul nu numai a pus la îndoială principiul separării puterii în stat, dar și l-a încălcat grosolan, punînd în pericol existența oricăror principii democratice ale unui stat de drept.

Curții Constituționale îi revine obligația de a curma derapajul de la normele și valorile democratice, or anume ea, în temeiul art. 134 alin. (3) din Constituție garantează supremația Constituției și asigură realizarea principiului separării puterii de stat în putere legislativă, putere executivă și putere judecătorească.

Totodată, cît privește abilitatea Curții Constituționale de a exercita controlul constituționalității actelor cu caracter individual, consemnăm următoarele:

În temeiul art. 4 lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, actele administrative cu caracter individual, emise de Parlament, nu pot fi atacate în instanțele de contencios administrativ, în schimb, potrivit art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, Curtea Constituțională exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Astfel, Constituția se referă la toate hotărârile Parlamentului fără a face distincție între hotărâri ale Parlamentului cu caracter individual sau normativ.

Din art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317-XIII din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională, de asemenea, rezultă clar că Curtea Constituțională exercită, la sesizare, controlul constituționalității hotărârilor Parlamentului, fără a fi făcută vreo delimitare, în baza cărorva criterii, între aceste hotărâri.

Potrivit art. 7 din Constituție, Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Prin urmare, nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Menționăm, de asemenea, că Legea cu privire la Curtea Constituțională este o lege specială, iar în caz de divergență între o normă a actului legislativ general și o normă a actului legislativ special cu aceeași forță juridică, se aplică norma actului legislativ special [a se vedea art. 6 alin. (3) din Legea privind actele legislative nr. 780-XV din 27 decembrie 2001].

Trebuie să existe un control efectiv asupra tuturor hotărârilor Parlamentului, inclusiv asupra celor cu caracter individual. Acest lucru se impune de Constituție anume din considerentul că și aceste hotărâri, ca și cele cu caracter normativ, trebuie să respecte aceleași principii constituționale. Indiferent de faptul că este vorba despre un funcționar public, despre o persoană de demnitate publică sau despre altcineva, Constituția consfințește în art. 16 principiul egalității în fața legii, care spune că toți cetățenii Republicii Moldova sînt egali în fața legii și a autorităților publice.

Conform art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute prin Convenție sau prin protocoalele sale adiționale au fost încălcate, are un alt drept, anume acela de a beneficia de un recurs efectiv, adică de o cale de atac efectivă în fața unei instanțe naționale, chiar și atunci cînd încălcarea ar fi fost comisă de către o persoană care acționează în cadrul funcțiilor sale oficiale. Astfel, prin ipoteza textului dat al Convenției este limpede exprimat faptul că dacă o persoană aflată sub jurisdicția statelor contractante a suferit o încălcare a vreunuia din drepturile și libertățile protejate de Convenție sau de protocoalele sale adiționale, ea trebuie să aibă posibilitatea ca pe o cale procedurală prevăzută de lege să se poată adresa instanțelor naționale cu o plîngere, cu o acțiune în care să pună în discuție încălcarea astfel suferită și să obțină reparația corespunzătoare. Art. 13 din Convenție deschide posibilitatea titularilor drepturilor și libertăților pe care aceasta le garantează să ceară autorităților naționale să înlătore orice încălcare a acestora prin intervenția lor directă înainte de a se recurge la protecția lor internațională (termenul de instanță națională utilizat de textele Convenției este înțeles ca fiind sinonim cu cel de autoritate națională. De altfel, această autoritate poate fi atît organ jurisdicțional, cît și un organ nejurisdicțional).

Dreptul la un recurs efectiv prevăzut în art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului își are originea în art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care dispune că orice persoană are dreptul

la un recurs efectiv în fața jurisdicțiilor naționale competente împotriva actelor care încalcă drepturile fundamentale ce-i sînt recunoscute prin Constituție sau prin lege.

De asemenea, aceeași garanție este prevăzută în art. 2 paragraful 3 din Pactul ONU privitor la drepturile civile și politice.

Pe de altă parte, nu trebuie făcut abstracție de împrejurarea că și alte **texte ale Constituției și Convenției Europene a Drepturilor Omului**, cum sînt: art. 20 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenție, consacră accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul oricărei persoane la un tribunal, adică la o acțiune în justiție pentru a fi examinată o contestație privitoare drepturile și obligațiile sale cu caracter civil, o acuzație penală, sau posibilitatea formulării unei căi de atac împotriva unei măsuri a autorităților statale.

Totodată, consemnăm că Curtea Constituțională a examinat anterior, în fond, sesizări privind controlul unor acte care comportau un caracter individual, ca de exemplu:

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 615 din 14 septembrie 1995 cu privire la constituționalitatea Hotărîrii Parlamentului Republicii Moldova nr.545-XIII din 21 iulie 1995 cu privire la rechemarea înainte de termen din funcția de vicepreședinte al Parlamentului;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 616 din 14 septembrie 1995 cu privire la constituționalitatea Hotărîrii Parlamentului Republicii Moldova nr.546-XIII din 21 iulie 1995 cu privire la rechemarea înainte de termen a unor președinți ai comisiilor permanente;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 16 din 2 aprilie 1996 cu privire la controlul constituționalității Decretului Președintelui Republicii Moldova nr.5 din 12 ianuarie 1995 „Privind eliberarea din funcția de președinte al judecătoriei”;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 4 din 10 februarie 1997 cu privire la controlul constituționalității Hotărîrii Parlamentului Republicii Moldova nr.912-XIII din 5 iulie 1996 privind revocarea înainte de termen a președintelui Comisiei pentru control și petiții;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 10 din 19 februarie 2002 pentru controlul constituționalității Hotărîrii Parlamentului nr.807-XV din 5 februarie 2002 „Cu privire la stabilirea datei alegerilor locale generale”;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 21 din 2 septembrie 2004 pentru controlul constituționalității Hotărîrii Guvernului nr.782-37 din 8 iulie 2004 „Despre reglementarea situației în rețelele de telecomunicații ale Moldovei”;

- Hotărîrea Curții Constituționale nr. 24 din 11 octombrie 2007 pentru controlul constituționalității punctului 3 al Hotărîrii Guvernului nr.51 din 16 ianuarie 2007 „Cu privire la unele măsuri de ameliorare a activității ramurii piscicole și de reglementare a modului de utilizare a iazurilor”.

În contextul competenței Curții Constituționale de a examina hotărîrea contestată, o importanță deosebită o are Hotărîrea Curții Constituționale nr. 16-a din 02.04.1996 cu privire la controlul

constituționalității Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 5 din 12.01.1995 „Privind eliberarea din funcția de președinte al judecătorei”.

Deși prin hotărîrea menționată Curtea a considerat ca constituțional decretul nr. 5 din 12.01.1995, instanța a făcut următoarele constatări importante pentru examinarea speței de astăzi. Astfel, Curtea a reținut că potrivit art. 116 alin. (1) din Constituție, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii, iar alin. (2) prevede că judecătorii instanțelor judecătorești se numesc în funcție de Președintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Totodată Curtea a menționat că la momentul emiterii Decretului, Consiliul Superior al Magistraturii, componența căruia este prevăzută de articolul 122, iar atribuțiile sale - de articolul 123, nu exista de fapt ca organ parte componentă a autorității judecătorești, el fiind format ulterior, și anume la 3 februarie 1995, adică după emiterea decretului contestat.

Curtea a mai reținut că Consiliul Superior al Magistraturii își poate exercita atribuțiile prevăzute de articolul 123 numai dacă sînt respectate condițiile prevăzute de articolul 122 alineatul (1) referitor la componența consiliului, care nu era deplină nici la momentul adoptării Hotărîrii Curții Constituționale.

La acel moment, Curtea a menționat că atît autoritatea judecătorească în ansamblu, cît și Consiliul Superior al Magistraturii în particular, aflîndu-se într-o perioadă de constituire, activa exercitîndu-și atribuțiile stabilite de legislația în vigoare atunci, termenul maxim de constituire a acestora fiind prevăzut de articolul III alineatul (7) Titlul VII Dispoziții finale și tranzitorii din Constituția Republicii Moldova, potrivit căruia, sistemul instanțelor judecătorești urma să fie reorganizat prin lege, conform art. 115, în decursul a 2 ani de la data intrării în vigoare a Constituției.

Altfel spus, **Curtea Constituțională deja a constatat că destituirea din funcții a magistraților, inclusiv funcții administrative, este posibilă doar la demersul unicului organ competent – Consiliul Superior al Magistraturii.**

La moment, în situația în care Consiliul Superior al Magistraturii activează în componență deplină și legală, iar procedura destituirii și motivele destituirii din funcții administrative ale magistraților sunt reglementate expres prin Legea cu privire la Curtea Supremă de justiție, Legea cu privire la statutul judecătorului și Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, toate intrate în vigoare după decretul din 12.01.1995, este evident că atît Președintele Republicii Moldova, cît și Parlamentul Republicii Moldova, nu pot destitui magistrații din orice funcții fără ca această inițiativă să parvină de la Consiliul superior al Magistraturii.

De asemenea, este de maximă importanță faptul că la cel moment, Curtea Constituțională a considerat că Decretul nu vine în contradicție cu prevederile articolelor 19 și 20 din „Principiile de bază ale independenței organelor de justiție”, adoptate de Congresul VII al ONU pentru prevenirea criminalității și comportarea cu infractorii (Milano, 26 august-6 septembrie 1985) și aprobate prin Rezoluția Adunării Generale a ONU 40/32 din 29 noiembrie 1985 și 40/146 din 13 decembrie 1985, deoarece

aceste principii, deja consfințite în Constituția Republicii Moldova, se transpuneau în viață pe măsura realizării reformei judiciare și constituirii Republicii Moldova ca stat democratic de drept în legislația de specialitate. La moment, ținând cont de legislația actuală, nu este nici o îndoială că soluția Curții Constituționale, la examinarea constituționalității unui decret similar, ar fi fost una diametral opusă.

Mai este necesar de menționa că Republica Moldova, de la proclamarea independenței, dar mai substanțial de la aderarea la Consiliul Europei și ratificarea Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale a depus eforturi constante și susținute pentru edificarea și consolidarea democrației, statului de drept și supremației legii. Una din condițiile indispensabile pentru asigurarea respectării acestor valori constituie, prin definiție, asigurarea separării puterilor în stat, garantării actului justiției bazat pe principiul de independență, inamovibilitate, care exclude orice interferență nejustificată asupra puterii judecătorești.

O justiție independentă, imună în fața oricăror tentative de amestec din exterior, constituie o valoare comună a democrațiilor europene și în acest context Republica Moldova a întreprins o serie de măsuri, chiar și de ordin legislativ, pentru consolidarea sistemului judecătorec și asigurarea independenței justiției. Aceste acțiuni au fost realizate și sincronizate într-o strânsă cooperare cu structurile de specialitate ale Consiliului Europei.

La 4 martie 2010, practic am fost martori la un proces demonstrativ de „execuție publică” a Președintelui Curții Supreme de Justiție în vederea realizării unor interese de grup cu scopul „decapitării” pe motive absolut superficiale și răzbunătoare a exponentului instanței supreme judecătorești din stat. Această înlăturare arbitrară din funcție a actualului Președinte al Curții Supreme de Justiție reprezintă o formă de intimidare și de presiune, în ansamblu, asupra sistemului judecătorec.

Demiterea Președintelui Curții Supreme de Justiție de majoritatea parlamentară pe un motiv artificial, nu numai că nu se fundamentează, sub nici o formă, prin prisma Constituției Republicii Moldova, ci vine în contradicție cu principiile Cartei Europene privind statutul judecătorilor, în care se recomandă *inter alia* că măsurile față de magistrați trebuie să fie luate cu o atenție deosebită, de o manieră în care să se determine limitativ cauzele acestor măsuri, care urmează a fi verificate de o autoritate independentă.

În consecință, acțiunile nejustificate, nechibzuite ale majorității parlamentare, descrise mai sus, au adus atingere independenței și imparțialității sistemului judecătorec în general, și în mod concret, au diminuat tendențios autoritatea Consiliului Superior al Magistraturii. Această atitudine de imixtiune în puterea judecătorească comportă semnele unei abordări directe ce ar conține în sine toate circumstanțele de a presupune încălcarea articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Avînd în vedere cele expuse, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, art. 4 alin. (1) lit. a) din Codul jurisdicției constituționale și art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, solicităm Curții Constituționale să exercite controlul constituționalității Hotărîrii Parlamentului nr. 30-XVIII din 4 martie 2010.

Deputații în Parlament

[Handwritten signatures and names of parliament members]
A. Zagorodnic /
M. Măruș /
Ox. Ladu /
V. Mișin /
M. Măruș /
V. Vlah /
Balmaș /
V. Jov /
H. Mitro /
V. Abramcioc /
O. Reidman /
O. Babenco /
V. Jov /
R. Spinovschi /
V. Jov /